

Szerző:

Cím: *Hogyan tanítják Pesten a hupa-hupát és társait?*

Forrás:

Az Ujság

3m
(Hely)

1925. 2. 1.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Hogyan tanítják Pesten a hupa-hupát és társait?

Látogatás a tánciskolában és a mulatóban, ahol táncakadémia van

Már nem is táncörület, ami Budapesten tombol, már nem is táncdivat, vagy táncmánia. A tánc olyan, mint a mindennapi kenyér, a mai Pest ifjai és vénjei a tánc nélkül el sem tudják képzelni a napjaikat, kora délután kezdik s hajnalig nem hagyják abba.

Az Ujság munkatársa felkereste azokat a helyeket, ahol a város táncolói a tudományukat és művészetüket elsajátítják. Elsősorban a tánciskolát, melynek kivilágított ablakait gyönyörűséggel bámulják az utca tulsó oldaláról és tekintetünk ott felejtődik a tündéres fényárban uszó ablakokon, melyek üvegtábláin át nem látunk mást, csak összekapcsolódó, egybeforrt párokat, azaz csak a táncosok árnyait, amint ellejtenek és elsiklanak ablaktól-ablakig, szép sorban, egymásután.

Ez valóságos árnyaszínház, s innen az utcáról nézve komikusan hat, mert nem hallatszik a zene s a táncosok mégis ütemesen ringatóznak.

De főnn, a simára csiszolt parketten már egészen más hatást vált ki a tánciskola, fojtott, nehéz levegőjével, mely át van itatva olcsó illatszert kábitó szagával, s a kissé megtépett fehér és rózsaszínű táncosnők szinte aléltan olvadoznak a divatnyakkendő s divatharisnyás táncosok karjaiban. Cipőik — Istenem! a cipőik szenvednek leginkább!... már nem is cipők. Egy-egy foszlány csak, amint a letaposott, lehengetelt cipőket nézem... De ez nem zavar, mert hozzátartozik a tánciskola életéhez és a tánciskola hangulatához.

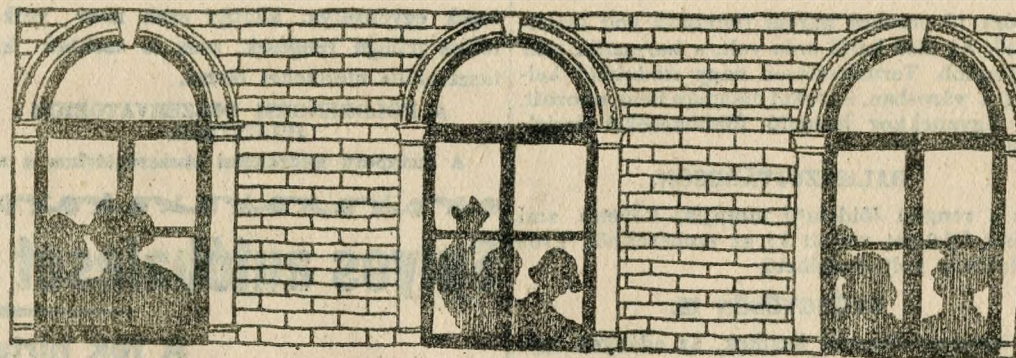
Amint hogy hozzátartoznak a ragyogó arcu mamák és irigykedő kis testvérek, akik itt húzódnak meg a falak mentén, a kissé kopottas piros plüssdiványokon s aggódó szemmel figyelik a haladást, az előremenetelt, a gyakoroltságot, mely lassan-lassan megjön, hogy aztán a kis kisasszonyokat és hetye fiatalurakat szabadjára lehessen engedni a báltermekben is!...

A tánciskola udvarias és kimért tulajdonosa, egyben rektora, dékánja és óradó fő-professzora a következőket meséli, mialatt a zongorista cigarettát sodor a billentyűk sárgaságához hasonlóan élsárgult ujjai között és a növendékek narancsot, fűgét, almát, malagát és cukrot majszolnak, mert szünet van.

— A tánciskola közönsége egy kicsit megváltozott — kezdődik az információ. — De csak abban a mértékben, ahogy megváltozott a színházak, éttermek és mulatók publikuma is. Rosszakaratu ráfogás, amikor egyesek azt állítják, hogy kifogástalan urihölgyek és kifogástalan urilányok nem iratkozhatnak be a mai táncisko-

lakba...

— Tessék végignézni ezen a fiatalságon... Csupa bájos urileány és urigyerek... A szülők jómódu kereskedők, vagy iparosok, de a növendékek nagyrésze maga tartja fenn magát, a lányok iródkban, bankokban, vállalatoknál dolgoznak, a fiatalember pedig jó állású tisztviselő.

lők... Ezeknek megvan a létjogosultságuk ahhoz, hogy a fáradtságos napi munkájuk után némi örömben és szórakozásban legyen részük. Nagyobb örömet és szórakozást, mint a tánc — igazán nem szerezhet magának senki...

— Annak, hogy a tánc ennyire népszerű lett és ennyire elterjedt — legfőbb oka talán az, hogy a mostani táncok majdnem kivétel nélkül könnyen elsajátíthatók... Egyik a másiktól adódik, az alap ugyszólván mindegyiknél egyforma. Leginkább tanítjuk a szummit, a tangót és a hupa-

hupát... Uj, ezeknél modernebb tánc nincs, bár a békellenkedő és összefergetetlen külföldi táncmesterek folyton igyekeznek egymás kárára és rovására új, meg új táncformákat kitalálni. Hasztalan. A táncból csak az lesz népszerű, ami igazán szép, decens és artisztikus... Ezekben a mostani táncokban van valami nemes graciozítás, amellelt nem igaz, hogy szeméremértők volnaik!...

— Legnagyobb ellenségeink azok, akik túlzott szeméremtiszteltől kifogásolják a mai táncokat... Hát kérem, én most bemutatatom sorban mindegyiket... Tessék nekem megmagyarázni,

hogyan mi van ezekben szeméremértől!...

Mikor a tánciskola lelkes vezetője idáig jutott a magyarázattal, kétszer tapsolt a tenyerével. A zongorista utolsó szippantott cigarettájából, a lányok és legények a terem közepén sorakoztak, s a három legkitűnőbb tanítvány bemutatta a tudományát.

Valóban olyan előkelőséggel és annyi diszkréciával táncoltak, hogy semmi kifogásolni valót nem találtunk...

S mialatt a többiek is a válogatott csapathoz sorakoztak, a tánciskola vezetője így folytatta:

— Természetesen adunk különórákat is, társaságoknak, csoportoknak, családoknak, magánosoknak...

ketnek a türelmellenségtől, hogy már rájuk kerüljön a sor.

— Ti már jól tudjátok! — mondják az éppen akcióban lévő barátaiknak.

— Most mi következünk!... És olyan ambícióval és igyekezettel, mintha nagyszabású üzleteiket vagy tranzakcióikat bonyolítanák le — nekilátnak a táncolásnak.

A zongorista szünet nélkül, percnyi pihenés nélkül játszik egy álló órán keresztül.

A két arisztalány már fáradt és verejtékező homlokukat törülgetik.

Nem csekély feladat, öt középkorú, testes, kezdő táncos férfit cipelgetni s az egyik fekete selyempipőjét siratja, melyet egy szürkeruhás, csikkeses gyárigazgató letaposott.

— No, mi az kislány? — kérdezik tőle, de ő nem válaszol, csak a cipőjét mutatja.

A gáláns ur már nyul is a tárcájába és megkérdezi:

— Mennyibe kerül a cipő?

— Nyolcszáz ezer! — mondja a károsult lány helyett a barátja...

A gyáros boldogan kifizeti. A többiek pedig bosszanják:

— Ja, a tandíj barátom!... A tandíjat itt is meg kell fizetni, akár a kaszinóban, mikor bakozni tanultál!...

Az óra végén aztán kifizetik az előre kialkudott valóságos tandíjat. Öten együtt egymillió koronát.

Ehéből a zongorista kap százezret. A két ar-

isztalány fejenként 200—200.000 koronát. A többi 500.000 a boldog parkettáncosé.

Ő itt a főállatkozó. A többiek csak a haszonban perszontuálisan részesedő alkalmazottak.

Az igazság kedvéért le kell szögeznünk, hogy ez kivételes eset, amikor egy óráért millió bankóval fizetnek. Előzőleg két grófkisasszony volt itt a francia hölgygel, ezek összesen 250.000 koronát fizettek az óráért. Most pedig egy fiatal, bájos házaspár következik. Ők 400.000 koronában alkudtak ki egy órát. Azaz, mint később kiderült, 3 órát jognak venni egymillió koronáért.